

(Gazet van Antwerpen, 17 aug 1991?)

De moordaanslagen op de Italiaanse en Japanse vertalers van Salman Rushdies *De Duivelsverzen*

zijn gepleegd door het soort terroristen dat om resultaat geeft, niet om publiciteit: er is nog geen opeising. Maar de Japanse moslims hebben de dood van de Japanse vertaler toegejuicht en gezegd dat dit in ieder geval Gods straf is, ongeacht of de eer voor de moord aan een moslim toekomt. De Nederlandse vertaalster is ondergedoken.

Nederlandse intellectuelen hebben geëist dat hun regering de betrekkingen met Iran pas zou herstellen zodra het doodvonnis over Rushdie formeel ingetrokken is. Op een reactie van de Vlaamse intellectuelen heb ik vergeefs gewacht. Na drie jaar heeft niet één van hen het denkwerk gedaan waar de Rushdie-zaak om vraagt.

De schrik zit erin, en vooral: er rust een politiek taboe op islam-kritiek. Men mag de vraag of de islam de moord op critici van de Profeet rechtvaardigt, alleen stellen als men ze in dezelfde adem ontkenkend beantwoordt. Kritische onbevangenheid tegenover de islam stuit niet alleen op moordwapens van *mujahedîn*, maar ook maar ook op de dooddoeners van onze

Moordwapens en dooddoeners

Written by Koenraad Elst

Wednesday, 07 January 2015 16:05 -

weldenkenden: “uit de context gerukt” (noem eens een context waarin moord een daad van verdraagzaamheid wordt), “racisme” (alsof de islam een ras is), “vooroordeel” (alsof Rushdie zelf geen geboren moslim was).

In een gesprek met Lieve Joris (*De Morgen*, 13 juli) zuchten Arabische intellectuelen dat hun cultuur nog steeds geen Voltaire heeft voortgebracht. Wat mij meer verontrust, is dat ook Europa geen Voltaire meer heeft, geen vrijdenker die de waarheid durft zeggen over “*Mahomet ou le fanatisme*”.

Gelukkig draaien de Rushdie-vervolgers zelf niet zo rond de pot. Maulana Mohsin Usmani Nadwi betoogt in zijn boekje *Ahânat-i rasûl ki sazâ* (Oerdoe: “De straf voor het beledigen van de Profeet”, Delhi 1989) wat elke oprechte islamkenner had kunnen vertellen: het voorbeeld van de Profeet zelf rechtvaardigt de moord op diens critici. Er waren in het toenmalige Arabië dichters die met spot- en hekeldichten hun multiculturele samenleving (sabiërs, nabateeërs, joden e.a.) tegen Mohammeds totalitaire machtsgreep verdedigden. Zij waren geen “bevooroordeelde racisten”, maar tijd- en volksgenoten die Mohammed eerstehands kenden en in hem “bezetenheid” en een gevaarlijke grootheidswaan ontwaarden. Mohammed liet hen één voor één door sluipmoordenaars ombrengen.

De profeet gaf opdracht om met leugen het vertrouwen van de dichter Ka'b b. Asjraf te winnen en hem vervolgens te vermoorden. Toen de stokoude dichter Abû Afak bezong hoe een befaamde klan door Mohammed tot tweedracht en rampspoed gebracht was, vroeg Mohammed zijn mannen: “Wie rekent af met deze schurk?” Eén van hen ging 's nachts naar de dichter toe en stak hem neer. De dichteres Asmâ b. Marwân hekelde deze moord. Mohammed vroeg zijn mannen: “Wie bevrijdt mij van Marwân's dochter?” Eén van hen vermoordde haar diezelfde nacht. Ook sommige niet-literaire tegenstanders werden omgebracht, onder wie de bejaarde joodse leider Sallâm Abû Râfi (met een precedent voor de moord op Sjapoer Bachtjar). En toen

de stad Mekka zich aan Mohammed overgaf, na de toezegging dat wie geen weerstand bood ongemoeid zou blijven, liet hij toch een tiental bekende critici doden.

Wat was er zo erg aan Rushdies boek? Het bevat *fiction* die slechts onrechtstreeks naar de islamgeschiedenis verwijst, via de namen van enkele karakters, zoals

Mahound

, Mohammeds scheldnaam in middeleeuwse pamfletten. Rushdie kan moeilijk ontkennen dat hij hiermee naar de

non-fiction

wereld knipoogt, net als met de bordeelscène waarin de hoeren naar Mohammeds vrouwen genoemd zijn. Hij spot met Mohammed, terwijl toch een Perzisch spreekwoord zegt: "Je mag grappen maken over God, maar wees voorzichtig met Mohammed."

Minder opgemerkt dan deze oneerbiedigheden is Rushdies toespeling op Abû Sufyân, de leider van de Mekkaanse heidenen, en diens vrouw Hind, de *passionaria* van het verzet tegen Mohammeds subversie van hun pluralistische samenleving. Hiermee heeft Rushdie heel terloops de aandacht getrokken op een nooit gehoorde en veel belasterde betrokkene: de oorspronkelijke Arabische cultuur die er niet meer is om zich te verdedigen .

Toen de Mekkanen tegen Mohammeds overmacht niet meer opkonden, kozen zij de overgave ("islam") als minste kwaad, want zij waren pragmatici en wensten geen martelaarschap. Abû Sufyân werd het prototype van de mensen die zich onder druk tot de islam lieten bekeren, zoals recent Rushdie zelf en zoals de meeste islam-bekeerlingen inde geschiedenis.

Het is merkwaardig dat kristenen en vrijzinnigen vandaag de laster tegen deze vermoorde cultuur klakkeloos overnemen om de islam in een beter daglicht te stellen, bv. met de onjuiste maar veelgehoorde bewering:” de positie van de vrouw in de islam is niet ideaal, maar toch een grote vooruitgang tegenover vóór-islamitische tijd.” Nu men de islam tot begunstigde van de multiculturele samenleving wil maken, moet men een draai geven aan het historisch feit dat de islam in Arabië en Centraal-Azië de bestaande pluralistische beschavingen vernietigd heeft.

De titel *De Duivelsverzen* verwijst naar de “geopenbaarde” verzen die Mohammed achteraf aan de duivel toeschreef, wat het onbetrouwbare karakter van de hele Qu’rân-openbaring illustreerde. Bevoorrechte getuigen, zoals Mohammeds secretaris en enkele van zijn vrouwen, vonden zijn “openbaringen” doorgestoken kaart. De Duivelsverzen ondermijnen dus de kern van de islam: het geloof dat Mohammed Gods zegsman was. Zij zijn dan ook erg hinderlijk voor degenen die een sussende oppervlakkigheid jegens de islam propageren en met dooddoeners de fundamentele kritiek willen smoren waar de Rushdie-zaak ons toe verplicht.